

Спалахи фотокамер сліпили очі, поки я пробиралася червоною доріжкою, а з натовпу журналістів сипалися вигуки.

— Міс Паркер, як ви прокоментуєте звинувачення Ліліан Монро?

Шпилька моєї туфлі зачепилася за перемотаний скотчем дріт, і я мало не гепнулася.

Хтось перестрибнув через бар'єр і тицьнув мені в обличчя камерою.

— Чи правда, що ви підкупили суддю?

Я стиснула сумочку, наче це був останній рятувальний круг на кораблі, що тоне.

— Міс Паркер! Погляньте сюди!

Ще один спалах.

І ще один.

І ще.

Мою увагу привернув кейтеринговий фургон, припаркований у провулку. Я поспішила до нього, але на біг не перейшла.

Папараці — немов хижаки: варто побігти, і вони кинуться навздогін, щоб зжерти тебе живцем.

Я ковзнула за фургон і почала шукати телефон у сумочці. Офіціанти та кухарі кидали на мене спантелечені погляди, перебираючи ящики з їжею.

Просто ігноруйте білявку в дизайнерській сукні, що ховається за ящиками з шампанським.

Я переглянула свої повідомлення, шукаючи бодай щось від Тріппа.

Нічого.

Потім визирнула з-за відчинених дверцят фургона, натиснула кнопку виклику і завмерла в очікуванні.

Ви зателефонували до Тріппа Меєрса. Будь ласка, залиште повідомлення після сигналу.

Я тихо вилаялася і засунула телефон назад у сумочку. Нерви натягнулися, мов гумова стрічка, яка ось-ось порветься.

Неподалік стояла автівка, але вона належала Ліліан. Я в жодному разі не могла її взяти.

Тріпп, мабуть, намагався владнати наслідки скандалу.

А це означало, що мене кинули напризволяще.

Зітхнувши, я туго затягнула пояс довгого пальта, щоб приховати сукню.

Штаб-квартира «Carrington Group» була за десять кварталів звідси, а це означало, що мені варто не висовуватись і не привертати до себе зайвої уваги.

Це буде непросто, враховуючи, що моє обличчя красувалося на всіх екранах країни, поки підступна акторка, не стримуючись у висловлюваннях, спускала мою кар'єру в унітаз.

Десять кварталів на височенних підборах, які вже почали вгризатися мені в ноги. *Фантастика.* Якщо я не буду привертати до себе уваги, то зможу приховати сльози, яких взагалі не повинно було бути.

Я зайду в будівлю, сховаюся від допитливих очей і складу план.

Мені просто потрібна хвилинка, щоб усе обмірковувати.

Натовп перетворився на розбурхане кубло, що вибухало клацанням фотоапаратів. Я зазирнула в бічне дзеркало кейтерингового фургончика і побачила, як мій наречений виводить мою колишню клієнтку — і нову ворогиню — з будівлі старовинного театру.

На мить хижаки відволіклися.

І я кинулася бігти.

— *Н* у ж бо, білочки, поквартесь! — гукнув я нагору.

— Тату! — хихикнула одна з білочок. — Ми ж *дівчата*, а не білочки!

Портативна рація біля кавника зашипіла, коли мій наймолодший брат, Сі Джей, повідомив про переміщення стада.

Дев'ять тисяч голів худоби, що розкинулися по ранчо братів Гріффітів, не давали нам розслабитися, але найбільше мене турбували мої два торнадо, які зараз мали збиратися до школи.

Не почувши кроків нагорі, я відклав лопатку і визирнув з-за рогу:

— Брі! Грейсі! Одягайтеся, розчісуйтеся й чистіть зуби!

— Я хочу коси! — крикнула Брі, з гуркотом спускаючись сходами; так тупотіти більше любило б футболу захиснику, а не маленькій дівчинці.

— Я теж! — відгукнулася Грейсі з ванної кімнати.

— Ні! Я перша сказала. Зроби щось інше, — гримнула Брі.

— Гей! Без сварок із самого ранку, — гукнув я достатньо голосно, щоб вони мене почули.

— Але я перша сказала, що хочу коси! — обурилася Брі, вриваючись на кухню й хапаючи зі стосу один із панкейків, які я щойно насмажив.

Я сполоснув руки й швидко витер їх рушником.

— Я заплету коси вам обом.

— Але вона за мною повторює.

У свої тринадцять Брі хотіла лише одного — щоб одинадцятирічна Грейсі перестала вештатися за нею, немов розгублене цуценя.

Я усміхнувся, згадавши, як ми з Гретхен думали, що двоє малюків — це справжній кошмар. А тепер я самостійно виховував двох підлітків.

— Тоді заплету вам різні, — промовив я, повернувшись до плити. — Принеси коробку.

Брі підняла величезну коробку, у якій я зберігав усі їхні аксесуари для волосся, поставила її на кухонний стіл і плюхнулася на стілець. Я підсунув їй тарілку з беконом і яйцями, щоб вона могла з'їсти їх разом із панкейком, який уже поцупила зі стільниці. Вона накинулася на їжу, поки я порпався в маленьких відділеннях, повних гумок, шпильок, гребінців, щіток та мільйона інших речей, на яких наполягали дівчата.

— Які коси сьогодні? — позіхаючи запитав я, розчісуючи її каштанове волосся і разом розплутуючи кілька ковтунів, які вона пропустила.

— Риб'ячий хвіст, — пробурмотіла вона, набивши рот яечнею.

— Тісний чи вільний?

— Вільний. Пухкий. Зі шпильками.

Життя було нелегким. Треба було керувати ранчо. Треба було бути батьком. Треба було знаходити час для себе, що зазвичай відходило на другий план.

Робити все самому було важко, але я ніколи не хотів, щоб мої дівчатка почувалися тягарем. Я не був ідеальним у всьому. Доказом цього було те, як я затаївся під час розмови з Брі про менструацію кілька місяців тому.

Але я намагався.

Чорт, я дуже старався.

Брі сиділа нерухомо, поки я розділив її волосся і почав переплітати пасма, накладаючи одне на інше.

Коси плести було легко. А ось клята плойка — вона мене просто вбивала.

Опіки на пальцях були тому доказом.

Поки донька закінчувала снідати, я вже підтягував охайну косичку, щоб вона була пухкою та об'ємною.

Мабуть, тугі коси вже вийшли з моди.

— Моя черга! — сказала Грейсі, проштовхуючись ліктями до ящика з приладдям. — Я хочу...

— *Не* риб'ячий хвіст, — перебила її Брі.

Я придушив бажання закотити очі.

Я мріяв бодай про *один ранок*, коли б вони не сварилися між собою через те, хто що отримає. Невже я просив забагато?

Я вже мав бути на роботі.

— Хочу косу-віночок.

Це, здавалося, заспокоїло Брі.

Грейсі зробила з панкейка тако, наповнивши його яєчною та хрустким беконом, а потім приєдналася до мене на дивані. Вона лягла на бік і поклала голову мені на ногу, а я почав заплітати їй косу у вигляді корони.

Коли я вже заколював кінець коси шпилькою, Брі вигукнула:

— Бабуся прийшла!

Грейсі злетіла з дивана, немов ракета.

— Обіди в холодильнику, — гукнув я, прибираючи з дивана приладдя для зачісок.

Вони накинули на плечі рюкзаки й натягнули взуття. Дверцята холодильника грюкнули, коли вони похапали з нього свої ланч-бокси.

Хоч би як сильно вони благали дозволити їм купувати їжу в школі, домашній обід означав, що я про них піклуюся. Це означало, що я вкладав у це час і зусилля. Хіба ні?

Можливо, мені просто варто було дозволити їм купувати обід у школі.

Я провів рукою по бороді, дивлячись, як дівчата навантажуються, наче в'ючні мули.

Моя мама сиділа у своєму мінівені з увімкненим двигуном, а дівчата вскочили на задне сидіння й заходилися пристібати паски безпеки.

— Дякую, — сказав я мамі, просунувши голову в пасажирське вікно.

Я намагався бути всім для всіх. Особливо для своїх близьких. А мої доньки були для мене найближчими.

Після смерті Гретхен я горював. Трішечки дозволив собі побути егоїстом, а потім узяв себе в руки й став татом і мамою для своїх дівчаток.